

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 4. 2020, č. j. 25 A 79/2020 - 6,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 4. 2020, č. j. 25 A 79/2020 - 6, jímž byla odmítnuta jeho žaloba, kterou napadl usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 2. 2020, č. j. 25 A 14/2020 - 10. Krajský soud konstatoval, že v uvedené věci nebyla dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví, neboť žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí nepůsobil jako správní orgán při výkonu veřejné správy, nýbrž vykonával svou soudní pravomoc. Krajský soud v Ostravě tedy žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[2] Stěžovatel podal proti uvedenému rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, v jejímž úvodu rozsáhle zdůvodňuje, že v řízení o kasační stížnosti není povinen platit soudní poplatek, jelikož postupuje dle čl. 23 Listiny základních práv a svobod, neboť v České republice je odstraňován demokratický právní řád lidských práv a základních svobod založený Listinou a činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožňovány. Stěžovatel namítá, že v daném řízení jednal „*v tajném soudě*“ „*nepříslušný soudní úředník*“, a to soudci Mgr. Jiří Gottwald, JUDr. Daniel Spratek, Ph.D. a JUDr. Zora Šmolková, kteří měli být z projednávání věci vyloučeni, přičemž se stěžovatel nemohl vyjádřit ke složení senátu. Dále stěžovatel namítá, že ačkoliv s tím nesouhlasil, nebylo v jeho věci nařízeno jednání a soud rozhodl, i když nebyl zaplacen soudní poplatek. Stěžovatel tvrdí, že došlo k úmyslné záměně žalovaného a žalované věci, napadené rozhodnutí krajského soudu je zmatečné, nepřezkoumatelné a rozporné s dobrými mravy. Stěžovatel polemizuje se závěry krajského soudu a zastává názor, že rozhodnutí správního soudu vydané v soudním řízení správním je současně výkonem soudnictví i veřejné správy a že odmítnout lze v souladu s § 46 s. ř. s. toliko „*návrh*“,

pokračování

nikoliv „žalobu“. Dále stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči předsedovi senátu Mgr. Jiřímu Gottwaldovi, „protože k rozhodnutí o žalobě nepotřebuje účastníky řízení a vystačí si sám se svými subjektivními tvrzeními“. Předseda senátu též údajně zaměňuje nepřípustné podání a „neunesení důkazního tvrzení“.

[3] Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11, zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, stěžovatel je „(...) opět veden snahou vést „spor pro spor“ (...) - stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost (...) je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám)“.

[4] V evidenci zdejšího soudu jsou vedeny ke dni podání této kasační stížnosti řádově stovky spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho návrhům nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[5] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ani k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť nepochybuje o tom, že výše uvedený bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[6] V již citovaném usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, Nejvyšší správní soud v daném ohledu dále konstatoval:

„Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

Obdobný postup již opakovaně zvolil – byť vůči jinému stěžovateli – i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 -16.“

[7] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud i nyní posuzovanou kasační stížnost stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. května 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

pokračování

5 As 168/2020